

LEUGENTJE OM BESTWIL?

Zomaar een donderdagavond, na het avondeten, nog even de hond uitlaten voordat ik ging paardrijden. Ik had mijn rijlaarzen al aan. Gelukkig. Toen ik het bospaadje uitkwam, mijn Saarlooswolfhond Wolfgang aan de lijn, stond er een groepje vrouwen te praten. Een van hen had een Bullmastiff bij zich.

Los. Hij stormde op Wolf af en greep hem bij zijn strot.

TEKST: JANINE VERSCHURE | FOTO: SHUTTERSTOCK

Ik riep nog: "Zo'n hond moet je niet los laten lopen", maar daar was ik een beetje laat mee. Hij had vast en hield vast, Wolf kon weinig uitrichten. Zijn eigenaresse, met een kilo of zestig net zo zwaar als haar hond, ook niet. Ik daarentegen, met mijn rijlaarzen aan, wél. Ik schopte hem, erg hard, en hij liet los. Maar met haar zestig kilo aan zijn halsband en ik al schoppend ergens tussen de twee honden in, klapten ze direct weer op elkaar en ik begreep dat wij samen weinig konden uitrichten. We hadden hulp nodig en daar riep ik om, verschillende keren, en ook erg hard, maar er kwam niemand. Wolf bloedde, de Bullmastiff bleef aan zijn keel hangen en ik dacht echt dat hij mijn grote vriend voor mijn ogen zou doodbijten. Opeens verslaptte de greep van de Bullmastiff even en waren ze los. Ik zag dat zij, zich vastgrijpend aan haar hond, over de grond meegesleept werd en ik vluchtte samen met Wolf weg.

KLEINE DRIEHONDERD EURO

Achter het hek van de aangrenzende tennisbaan stond een groepje vrouwen en kinderen. Ze hadden het hek dichtgedaan zodat ze veilig stonden. Ik liep trillend met mijn bloedende hond langs dat hek. "Bedankt voor de hulp, hè!", schreeuwde ik woedend. "Sorry", zei een van de vrouwen, "we durfden het niet. We wilden onze kinderen in veiligheid brengen." Ze vroeg of ik even achter hek wilde komen staan om op adem te komen en dat wilde ik.

Wolf had een flinke huidwond op zijn borst, ik een zeer scheenbeen van het schoppen, maar vooral was ik ontdaan. Want wat voelde ik me vreselijk alleen en in de steek gelaten toen ik daar om hulp stond te roepen en er niemand kwam. Terwijl ik stond bij te komen, had de eigenaresse haar hond naar huis gebracht. Ze was zich een ongeluk geschrokken, had een kapotte broek en geschaafde knieën. Het waren vooral de tranen in haar ogen die ervoor zorgden dat mijn boosheid verdween:

natuurlijk had zij dit ook niet gewild. Ze gaf aan dat ze de dierenartskosten zou betalen, die bedroegen uiteindelijk een kleine driehonderd euro.

"DAAR MOET JE DUS ECHT NIET AAN BEGINNEN"

Enkele dagen later, tijdens ons maandelijks vakbladoverleg bij Dibevo in Amersfoort, vroegen mijn Dibevo-collega's hoe het met mijn hond ging. Ik zei dat hij prima opknapte. Terloops vertelde ik dat de eigenaresse van de Bullmastiff me had gevraagd of ik, als haar verzekering contact zou opnemen, wilde vertellen dat haar hond wél aangelijnd was. Omdat ze bang was dat ze anders niet zouden uitkeren. Ik zag daar in eerste instantie niet zo veel kwaad in. Gijs van den Assum, voorzitter van Dibevo en voormalig advocaat zag dat heel anders. "Daar moet je dus echt niet aan beginnen", drukte hij me op het hart. "Als jij een onwaarheid vertelt tegen een verzekeringsmaatschappij, pleeg je fraude. En dan kun je denken dat niemand daarachter komt, maar er waren getuigen bij. Weet dat verzekeringsmaatschappijen – terecht – speciale afdelingen hebben om fraude op te sporen. Als het uitkomt kun je op een zwarte lijst terechtkomen, waardoor je je niet of nauwelijks meer kunt verzekeren. Bovendien pleeg je een strafbaar feit, namelijk oplichting. In dit geval zou jij een leugen vertellen om degene die schuld heeft aan het ongeval te helpen. Niet doen dus!"

Toen ik de eigenaresse van de Bullmastiff vertelde dat ik bij nader inzien niet van plan was die leugen om bestwil te vertellen, keek ze me aan alsof ze nog een keer op haar knieën over de grond werd gesleept, maar nu door mij. Alleen de tranen ontbraken. Gelukkig liep het met een sisser af: de verzekeringsmaatschappij keerde uit zonder nog contact met mij op te nemen. Daar kwamen we allebei goed mee weg. ←